

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Cap. VII. E Solis Eclipsi anno Diluvii in Sinis visa liquescit, Abram natum
anno patris sui 70 non autem 130.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

vel anno 2. Cyri, qui erat <i>Æ. M.</i>	-	3466
adde annos Regni Chaldaici residuos	-	6
uti & annos, quibus imperavit Cambyfes	-	8
atque Darius, dum Eclipsis contigit.	-	30
Item annos distantia anni 31. Darii ab <i>Æ. V.</i>	-	491
summa ut alias exsurget, <i>Æ. M.</i> ineunte <i>Æ. V.</i>		4001 a ⁿ is 535.

à secundo Cyri recedens q. e. d.

Habemus ergo Mundi conditi ætatem ad vulgarem æram Domini immediatè quidem ex sola Sacra Scriptura deductam usque ad annum secundum imperii Babylonici Regis Cyri, inde verò tum ex SS. Bibliis asserentibus nonum decimum annum Nabuchodonosoris Magni cum Sedecia Regis Juda anno undecimo, aut ultimo Regni ejus confluere, tum ex astronomorum relationibus annum quintum ejusdem Chaldaici Regis celebrem fuisse lunari Eclipsi memorantium, mediatè demonstratam, aliisque tribus antè adductis ejusmodi lunari- bus defectionibus infallibilibus naturaliter temporum characteribus confirmatam. Placet jam eandem ulterius stabilire ex LXX. Danielis hebdomadis, uti & annis Sabbaticis ex fonte Instrumenti veteris haustis, quò etiam immediatè ex SS. Bibliis mundi ætas à *seu* origine usque ad *Æ. V.* ritè definiatur. Antequam id præstem interfero aliqua de antiquissima Solis Eclipsi in Sinis apparente anno diluvii, qua expediatur ambiguitas in chronotaxi mundi cap. V. inlinuata.

CAPUT VII.

Et vetustissima solis Eclipsi in Sinis visa ostenditur, natum esse Abram anno septuagesimo Thare patris sui.

Phænomenon hoc cœleste in priscis Sinentium monumentis signari Græciò ad me scripsit Author Cosmangeli P. Josephus Stöcklein, supra ad calcem cap. 2. citatus. Ejusmodi documentis cum instructum abundè esse appendix chronologica parti XVI. annexa docet. In iis autem asseritur, proximè ante diluvium perfectam

contigisse planetarum omnium conjunctionem, adeoque arctam luminarium synodum, qualis est sola ecliptica. Cataclismus porro Moyſis testimonio Genes. VII. in die septimo decimo mensis secundi, Eclipsis proin illa Solis in Sinis visa evenerit alterâ anni diluvianae Neomenia diebus sexdecim ante exitiales aquas.

Tekupha Nisan, seu cardo Judaici anni jugiter incurrens in mensem primum lunarem diluvii temporibus versabatur circa diem 12. Aprilis in forma anni Juliani. Astronomicae tabellae Philippi Hirii anno 2344 (quo Iubin colligetur factum Solis deliquium in China apprens) ante Aeram vulgarem Christi reponunt verum Aequinoctium vernale in praedictam diem Aprilis 12. mediâ quintâ ante meridiem Parisiis. Post hunc Solis in Arietis primordia ingressum anno eodem novilunium mensis secundi eclipticum in meridiano Parisiensi celebratum est die quinta Junii hor. 8. ante merid. Sole & Luna tunc versantibus in Tauri gradu $22\frac{1}{2}$. Nôdo verò boreo in 28. gradu Scorpil, adeoque argumentum latitud. lunæ signorum quinque & 24. grad. cum dimidio, cui respondent latitud. bor. decreſcentis scrupula 29. prima circiter. Paralaxis horizontalis Lunæ à Sole minorum 58, motus horarius 32, aggregatum semidiametrorum sideris utriusque $31\frac{1}{2}$. Confecto his elementis Eclipsis typo consueta hodiernis Astronomis methodo organica, obtinui maximam Phæbi obscuratorem Pekini accidisse eodem die quadrante post quintam vespertinam undecim penè digitorum, modica duntaxat austrini disci solaris portione non obtenebrata. In parallelis Pekinensi borealioribus, locisque magis ad ortum sitis totaliter Phæbus defecit.

Jam verò putatis juxta placita Hirii tabularum mensis secundi noviluniis inter annos ante A. V. Christi adum 2400, & 2408, uti & 2340, ac 2348, quos inter octennii utrobique terminos, sive dein Abrahami natales inciderint in annum centesimum tricesimum, sive in septuagesimum Thare patris, nullum ex his noviluniis occurrit vel minimam Solis eclipsis inducens in regiones Sinici Imperii, unico excepto anno 2344, quo die quinta Junii sub vesperum insignis facta in plagis Sinenſibus Phæbi obscuratio: ergo tenendum erit, isto & nullo alio, qui controverti queant, anno signandam arctam illam luminarium synodum, quæ in Sinicis priscis monumentis notatur paulò ante universale diluvium contigisse, alterâ videlicet anni illius neomenia. Illationis vim clarè percipient Astronomiæ gnari, præsertim, si ipsi-

met

met computi laborem subire voluerint, alii haud imbuti scientiâ Astro-
nomicâ credere debent ejus artis peritis.

Inter limites autem prædictos stare debere omnem hic annorum
amphiboliam è superiùs dictis in mundi chronotaxi satis liquet. A
diluvio siquidem ad Legem promulgatam è SS. Paginis liquidò de-
ducuntur anni 797. supposita nativitate Abram anno septuagesimo
Thare, vel 857, si Patriarcha is natus ponatur anno patris sui centesimo
trigesimo, adeò ut omnibus ritè perpensis ab ea annorum periodo vix
unus redundet, aut deficiat. A Legis promulgatione ad condi cœ-
ptum Salomonicum templum anni intercipiuntur præcisè 520. inde
ad ejusdem templi desolationem anno undecimo Sedecia Regis Ju-
da factam fluxère anni minimùm 420. vel summùm 424. Certè
pauciores, aut plures in sacra historia Regum Juda haud facile quis-
quam colliget. Ab anno porro undecimo Sedecia, seu decimo no-
no Nabuchodonosoris ob eclipsin lunarem anno quinto hujus poste-
rioris Monarchæ à Chaldæis notatam astronomica evidèntia chro-
notaxis mea deduxit ad Æ. V. annos 606, quibus in unam summam
redactis terminis à cataclismo ad aram vulg. Christi colligitur an-
norum series maxima 2348. vel 2408, minima 2342, vel 2402. In-
ter hosce autem annos nullus sese offert mensis secundi ecliptica sy-
nodo insignis præterquam 2344. ante prædictam Christianorum Æ-
ram, qui annorum bis mille trecentorum quadraginta quatuor cy-
clus resultat ex constitutis Abrami natalibus anno Tharæi septuage-
simo, longè major, si Abram ortus dicatur genitore Thare atatis
suae annum centesimum tricesimum numerante. igitur rejecto poste-
riore prius erit afferendum.

Amphiboliæ, quæ in mundi chronotaxi sese offerebat ob Abra-
miticos natales ita sublata ope solaris deliquii apud Sinenses, ut ve-
tustissimi eorum annales referunt, spectati paulò ante cataclismum,
adhuc duo videntur obstare posse. 1. quòd luna nova in quintam
Junii incurrens non secundum, sed tertium mensèm designet. Ex
celebratione enim Paschatis Judaico populo subin divinitus præce-
pta constat, Neomeniam Nisan, seu primi mensis neutiquam eam
reputari, quæ vernum Æquinoctium sequitur, sed cujus luna deci-
ma quarta vel in ipsum Æquinoctium incidit, vel post incursum So-
lis in vernalem sectionem celebratur. Neutrum autem horum, ut
patet contigit anno 2344. ante Æ. V. Christi. 2. Quia non liquet,
an mensis primus anni sacri Genesis 7. descripti à Tekupha Nisan, seu
ver-

verno æquinoctio, aut à Tekupha Tifri seu ab æquinoctio autumnali auspicia sua habuerit. Notum siquidem est, Hebræos duplex anni sui initium fuisse subin sortitos, primum à Tekupha priore, alterum à posteriore, et illa quidem anni lacri, ista politici dicebatur caput, seu primordium.

Sed respondeo ad 1. post indictam à Deo Israëlitis solennitatem paschalem primum anni Sacri mensẽ habitum esse illum, in quo luna decima quarta vel in sectionem vernam vel immediatè post illam incurreret, ex Josepho & Philone Scriptoribus Hebræis certum esse, quòd autem ante cataclisum id quoque fuerit observatum nulla satis congrua ratio suadet. Imò oppositum inde colligitur, quòd creato juxta probabiliorẽ Authorum, Saliano teste, in sectione æquinoctiali ipso sole, primum novilunium annis 1655. completis ante diluvium celebratum fuerit die 3. Maji, annis verd 1656. ante illam fatalem eluvionem die 14. ejusdem mensis, ut Hirsianæ tabulæ liquidum faciunt, è quibus æquinoctium vernum eruitur 24 vel 25. Aprilis. Protoplasti igitur nostri annum lunæ solarem à nulla alia Neomenia auspiciari potuere quàm ab ea, quæ post condita ambo Luminaria primò commissa est, seu ab illa, quæ veris æquinoctium proximè fuit secuta. Si itaque primo orbis conditi anno mensis secundus Junii calendarii Juliani respondebat, idem jure diei poterit de ipso anno, diluvii, quo die 5. Junii solis deliquium contigisse in Sinis vel maximè visibile Uranicæ tabulæ demonstrant. Imò nullo ex annis controversis supra adductis phænomenon eclipticum solare mense secundo in China spectabile ex iis tabulis coniciet, sive mensem illum secundum accipias in sensu à me intento, sive in illo quem methodus celebrandi Paschatis subin præscripta exigit, nisi anno ante Æ. V. 2344.

Eadem ferè datur responsio ad 2um. esto enim, annum cataclismi iniisse à Tekupha Tifri, nullam ex annis controversis, mense secundo à SS. Pagine certo, Solis eclipsin in China apparentem nancisceris præterquam anno 2343 die 18. Novembris, quo in locis saltem Pekino australioribus, magisque ad meridiem sitis paulò ante occasum maximam sui disci partem Phæbus obscuratus videri potuit. Quamvis ergo unde unde demum evinceretur, annum cataclismi à prima Tekuphæ Tifri Neomeniâ sua esse auspiciatum primordia, nil tamen inde conficeretur, nisi quòd Abram non 130 anno, sed 70 patris sui

Thare

Thare natales sortitus sit, ut adeò stante veritate eclipsis solaris in China paulò ante diluvium apparentis liquida maneat præsentis controversiæ decisio, cum in utraque suppositione tam vernalis quam autumnalis Tekuphæ nulli alii solis deliquio apud Sinenses visibili insignes anni congruant præterquam bis millesimus trecentesimus quadragesimus quartus die Junii quinta, & 2343. die 18. Novembris.

Ex eo ipso phænomeno solis deficientis ante mundi naufragium apud Sinenses spectato validè confirmari potest, quòd capite secundo dictum, Saleum videlicet natum anno Arphaxadi trigesimo quinto: Si enim Cainani ætas deducta ibidem orbis conditi chronotaxi præterea addatur, diluvium à vulgari Æra Christi distaret 2374. vel 2434. annis, quibus tamen, uti & aliquot annis ante, aut post nullum habetur indicium eclipsis solis mente secundo in Sinis visibilis, ut rem ipsam periclitanti Uranophilo manifestum evadet. Sed difficultas ea, ut loco cit. ostensum, textam à me ex ipsis SS. Paginis chronologiam nil valet inturbare, sive dein inter Arphaxad, & Sale interferendus venerit ipse Cainan, quod ob irrefragabile D. Lucæ testimonium mihi quoque probabilius apparet, sive non sit interferendus, prout et avio & aliis visum.

CAPUT VIII.

Stabilitur Mundi hactenus definita ætas quater mille annorum usque ad æram vulgarem Christi ex Danielis hebdomadis & annis Judæorum Sabbaticis.

DAnielis IX. prædicatur adventus & mors Christi Domini, ille post hebdomadas LXIX, ista earundem elapsa periodo, & tribus cum dimidio præterea annis. Constat autem, atque etiam inter Chronographos convenit, hebdomadam quamvis, quarum ibi sermo, non dierum sed annorum septem cyclo esse concludendam. Sive autem septennium illud ab anno solari, sive à lunari derives, æqua utrinque habebis temporum spatia, modò lunæ annum Hebraico mo-

F

re